

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fòra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—EXTRANGER, 2'50

El discurs d'en Lluís de Zulueta

Predicar en desert...

ESPURNES

Cridat per en Canalejas, el diputat va a Madrid: el dia 18, sens falta, les Corts s'han de tornà a obrir.
Ja allí, el conseqüent patrici fa conduir-se a un hotel, ont, per un preu raonable, sab que s'hi està bastant be.
Se renta, s muda una mica, y quan del seu quarto surt, pregunta, molt serio, al mossos: —¿Que no hi ha toros, avui?

Deien que allò del Rif era una vinya. Allí camps y horts immensos, plens de fruita; allí mines de ferro, inagotables; allí blat, allí llanes, allí fustes. Mes ¡ai! ara que hi hem passat uns dies, explorant la regió de punta a punta, ¿sabeu què hi ha no més?... Figues de moro, y encara, aquestes figues ¡tot són punxes!

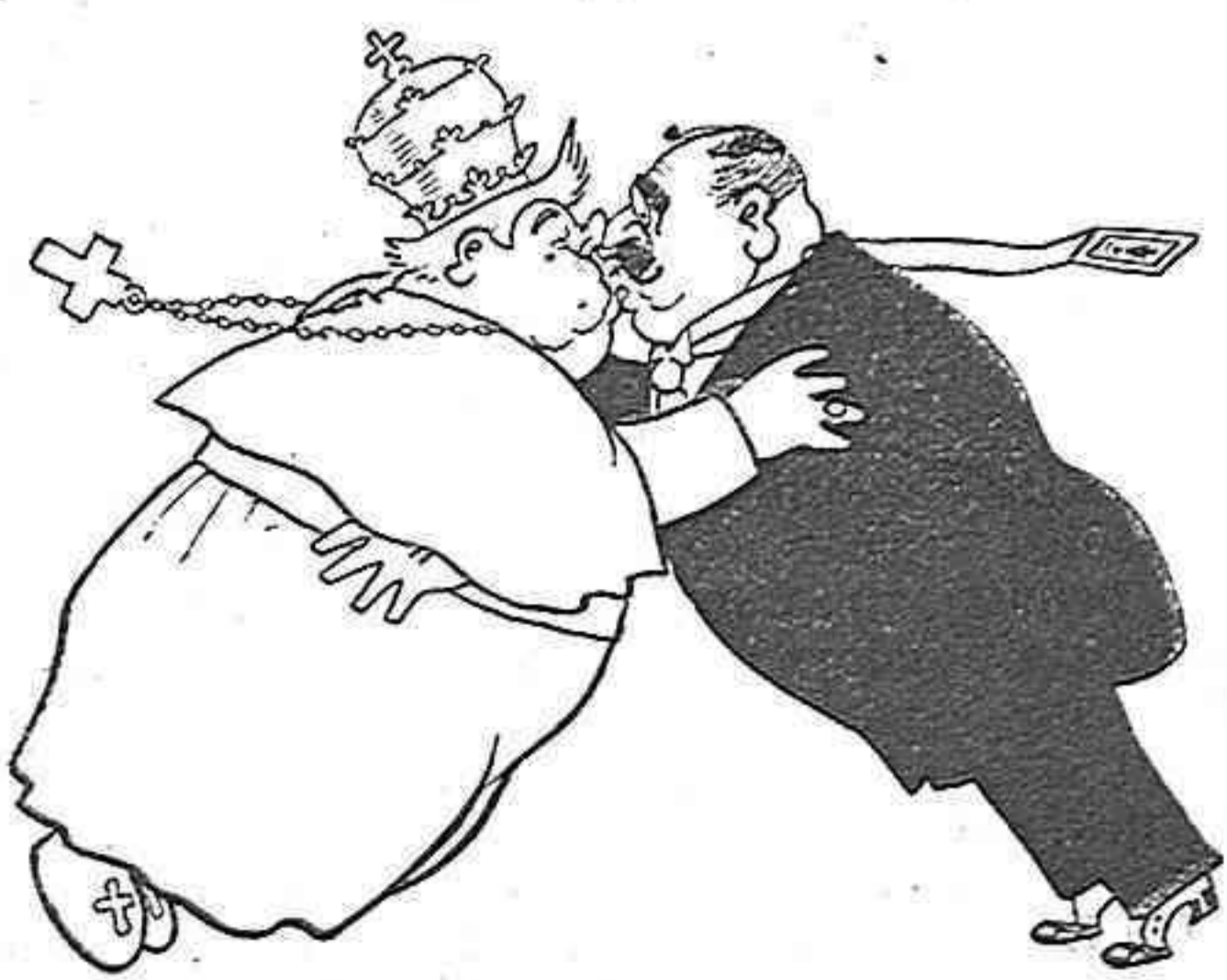
—¿Veniu de Roma, diu?
—Sí. Y he enraonat ab el Papa.
—Y està clar, parlant, parlant, també haureu parlat d'Espanya.
—Un poquet. L'home es curiós y el saber coses, li agrada.
—¿No ha dit que espera ab desitg que torni a governà en Maura?
—No. ¿Què n'ha de fe, ell, d'això?
¿Creieu que si acas pujava, li fora possible estar més be de lo que està ara?

La conquesta del vell regne de Trípoli que un jorn se'ns presentà com la cosa més facil y senzilla, segueix sense avansà.
Italia ens conta que ha agafat set àrabs y que ha ocupat Balep, però té bon cuidado de no dirnos les pallisses que reb.
Y una guerra que en deu o dotze dies s'havia d'acabà, ja fa que dura prop de quatre mesos y ¡ai, els que durarà!

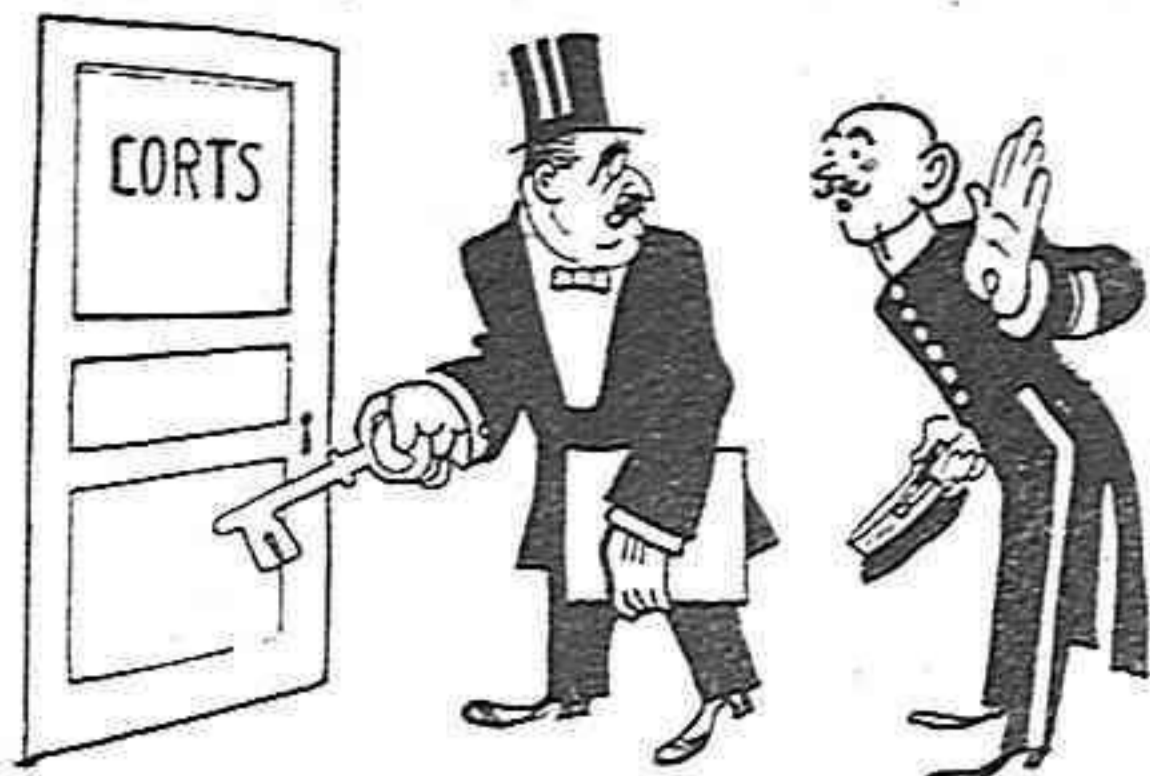
De les sessions de les Corts que ara va a obrir en Canalejas, ¿tot lo que'n resultarà voleu, desde ara, saberne? Un tomo voluminós de soberana eloqüència; tres o quatre noves lleis, tan inútils com les velles, una gran desilusió pels babaus que encara hi creuen y un compte fenomenal de tnta... y de campanetes.

Fa tres hores y mitja que'l Consell, cridat a tota pressa, està, a porta tancada, discutint un assumpte de molta trascendencia. De tant en tant, de dintre del saló, passant per les esclzetes, ne surten ecos tristos, laments, crits y frases més o menos aritmètiques com: «Sumeu... Falta tant... Compteu això...» «No n'hi ha prou... Fem arqueig... ¿De què hem de?»
S'obra la porta, al fi. Serios y muts, els ilustres ministres se dispersen, sense donà als repòrters que hi ha allí respecte a lo tractat cap referencia. Però, en rigor, no cal.
¿No hem sentit, per ventura, els crits que feien y no sabem l'adagi aquell, que diu que *Casa sin harina...* etc., etc.?

C. GUMA

—Ara que no ho veu ningú...
—Sí; demnos una abraçada.
—Després ja continuarem la comedia comensada.

—¿Va a obrir les Corts?
—Sí.
—Doncs, tant se val que's quedi aquí fora, perquè... com que també aviat l'en treuran...

Un altre exemple

D'aquells vells socialistes que's negaven intransigentment a entrar en inteligencia ab cap partit burgès, ja quasi no'n queden ni per mostra. Cada vegada s'generalisa més la tendencia que porta el socialisme a inteligenciar-se ab els partits de l'esquerra burgesa. Ja n'he parlat altres vegades, en aquesta secció, de l'esmentat problema. Lo que succeix ab motiu de les eleccions alemanyes del mes actual, me dona ocasió pera tornar-ne a parlar.

En les presents eleccions pera'l Reichstag, els socialistes d'Alemanya s'han inteligenciat ab els partits liberals y esquerristes. Ho havien fet ja en les nombroses eleccions parcials dels darrers mesos. Però les votacions generals d'enguany donen a l'actitut dels socialistes germanics un relleu extraordinari y una importancia transcendental.

«Tots els partits burgesos són iguals!», cridaren, temps enrera, molts obcecats socialistes. Però aqueix crit el desmenteixen els fets. Y hem pogut veure com l'intransigencia dogmática ha sigut vensuda totalment per les exigencies ineludibles de la realitat política y social.

Negarse a veure cap diferencia entre'ls partits anomenats burgesos es tancar els ulls a la raó y a la vida. Són tan complexes les qüestions polítiques y econòmiques y es tan extensa la gradació de les idees dels partits, que es impossible imposar al socialisme una tàctica rígida que li impedeixi en certs moments decantar la balansa cap a la banda d'uns o altres dels partits burgesos en lluita. Veieu, per exemple, com justifica Vanderverlde la conducta dels socialistes alemanys en l'hora present:

«Es ben veritat que entre aqueixos partits d'esquerra hi ha nombrosos elements que no valen més, o no valen gaire més que'ls blaus o els negres de la dreta. Si els liberals de l'Alemanya del Sud són, en general, forsa decantats a fer concessions a la democracia, els de l'Alemanya del Nord són, primer de tot, antisocialistes, y sempre estan disposats a donar al Govern llur concurs pera agravar les càrregues militars o votar impostos que pesen, sobre tot, damunt de les classes treballadores.

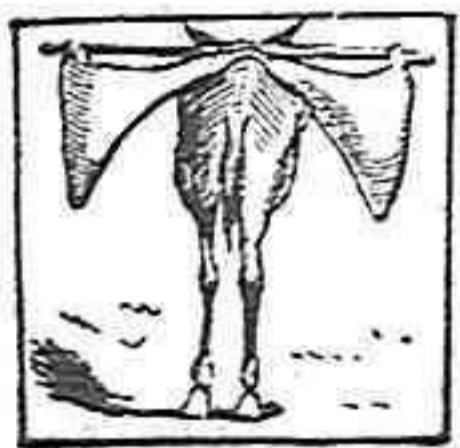
«Mes, així y tot, si el bloc blau y negre s'esfondra, si la majoria clerical-conservadora queda reduïda a una minoria, la constitució de tota altra majoria no deixaria d'esser difícil, y en aquestes condicions, la democracia socialista, devinguda, segons totes les probabilitats, la fracció més nombrosa del Reichstag, com ja es el partit més nombros de l'Imperi, estaria en situació d'exercir una influencia molt més grossa que en el passat.»

La teoria que proclama la completa separació dels partits obrers y dels partits burgesos pot sostenir-se en un debat d'assemblea. Però no en el curs variat y contradictori de les lluites polítiques d'un país.

No creiem que quedi ningú capes de defensar, en la pràctica, la tesis contraria.

A. R. y V.

L'ÒS DEL RIF

Ot fa creure que ara va de bo, en el Rif, allò de l'operació definitiva, de que tant se parlà mesos enrera ab motiu del viatge del general Luque al Nord d'Àfrica. Aleshores el ministre de la Guerra se n'anà cap al teatre de les operacions pera presidir el gran fet d'armes que, segons se deia, havia d'aixafar per sempre més als rifeny y de consolidar la pau y la dominació es-

panyola. El ministre tornà a Madrid en situació no gaire airosa, y l'operació definitiva's deixà correr. Però com que'ls moros se n'han ben rigut, d'aquella famosa pau del Kert que poc després se concertà, y han tornat a petar de valent els trets, l'idea de l'operació esmentada ha renascut, y potser ja estigui realisantse quan vegin la llum aquestes ratlles.

Ens guardarem prou d'enfondir en aquesta qüestió, tan relliscosa pera'ls periodistes en el país de la llei de Jurisdiccions. Suposem, no obstant, que l'operació projectada tingui exit, y que les tropes espanyoles conquistin nous llogers. La veritat es que, passat l'exit y passades les glories, el problema segueix en peu, a pesar del pompós adjectiu de definitiva que s'ha volgut donar a la tal operació. Perquè avui es ja indubtable—y els mateixos periodics dinastics y governamentals ho declaren—que Espanya va a la conquesta del Rif. En Gabriel Maura, el delfi del partit conservador espanyol, l'ha plantejat en termes ben clars, el problema, dient: «O hem de conquistar el Rif per les armes, a sang y a foc, o be per medi d'una política d'ascendent moral sobre'ls indígenes.» Ell, el fill d'en Maura, se decanta cap a la darrera solució.

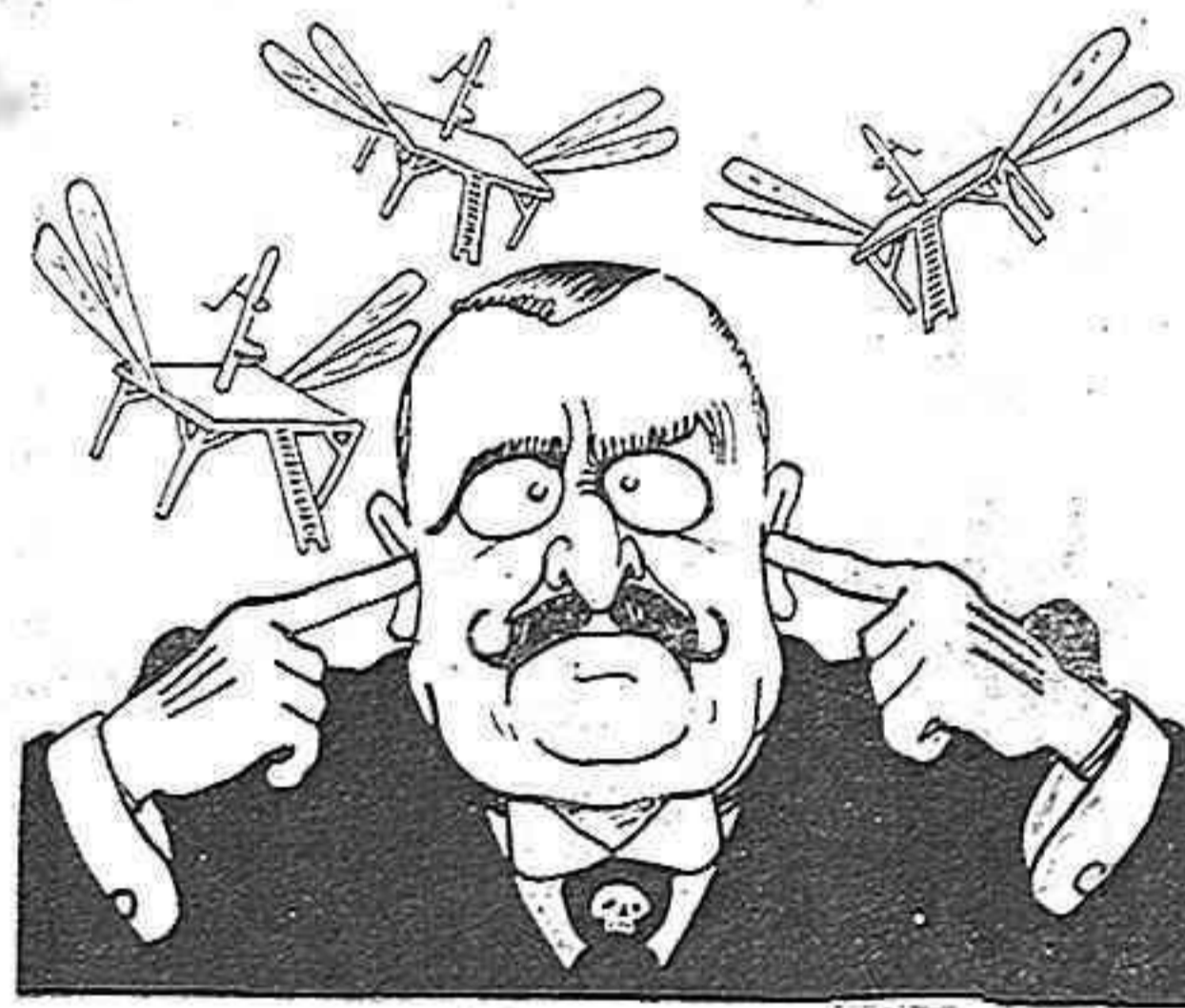
Fora de desitjar, naturalment, que s'adoptés la política d'ascendent moral. Mes no creiem que s'adopti. Y no ho creiem per diverses raons. Primera, perquè aqueixa política vol una discreció, un tacte, una habilitat y un coneixement dels indígenes, que la gent espanyola no té. Segona, perquè no es gaire facil que'ls habitants del Rif, xenofobs, braus y guerrers, s'avinguin a deixar-se conquistar ab procediments de pau. Y tercera, perquè són inevitables els incidents causants de noves accions militars.

El nostre parer es, doncs, que si Espanya s'entossudeix en conquistar el Rif, ho haurà de fer per les armes. Y ja hem vist lo costosa que resulta l'empresa. Però lo més desconsolador, lo més tragic, es que, fins en cas d'aconseguir-se la finalitat que persegueixen els governants de Madrid, Espanya hauria fet un pessim negoci. El Rif, en efecte, es un òs. No creiem que quedi cap home de seny capes de negarho.

El Rif es un òs per lo difícil de conquistar y per la pobresa del territori. Els qui volen contradir l'afirmació evident de la pobresa del Rif sols retreuen ja les abundoses mines que's diu que conté, cosa aquesta un xic problemàtica y que, per sí sola, no pot representar un negoci pera'ls espanyols, tota vegada que a la península també n'hi ha moltes de mines, les unes inexplorades y les altres explotades per estrangers en sa majoria.

Les fotografies que del camp d'operacions publiquen els periodics ilustrats són més eloqüents que totes les exagerades ponderacions dels africanistes. Mireu aqueixes fotografies; sempre retraten erms desolats, sorrals, munts de pedruscalla, montanyes pelades... Ni un arbre, ni una font, ni un hort, ni un bosc...

FULMEN

—Maleïts borinots!... No'm deixen sossegar ni un moment!...

Paraules que'l vent s'emporta?

PER fi, si els rumors no menteixen, haurà decidit en Canalejas la creació d'un exercit colonial voluntari, aposta pera les accions guerreres colonials. Al mateix temps ens arriba de Madrid la nova de que, al presentar el Govern el projecte de servei militar obligatori, s'ajuntaran en aquest les bases encaminades a la fundació del primer.

Lo que està per averiguar es si els desitjos d'en Canalejas seran, aquet cop, duts a la pràctica, o si, com tantes vegades ha succeït, seran, al cap d'avall, les seves manifestacions, música celestial, que'l temps s'encarregarà d'esviar.

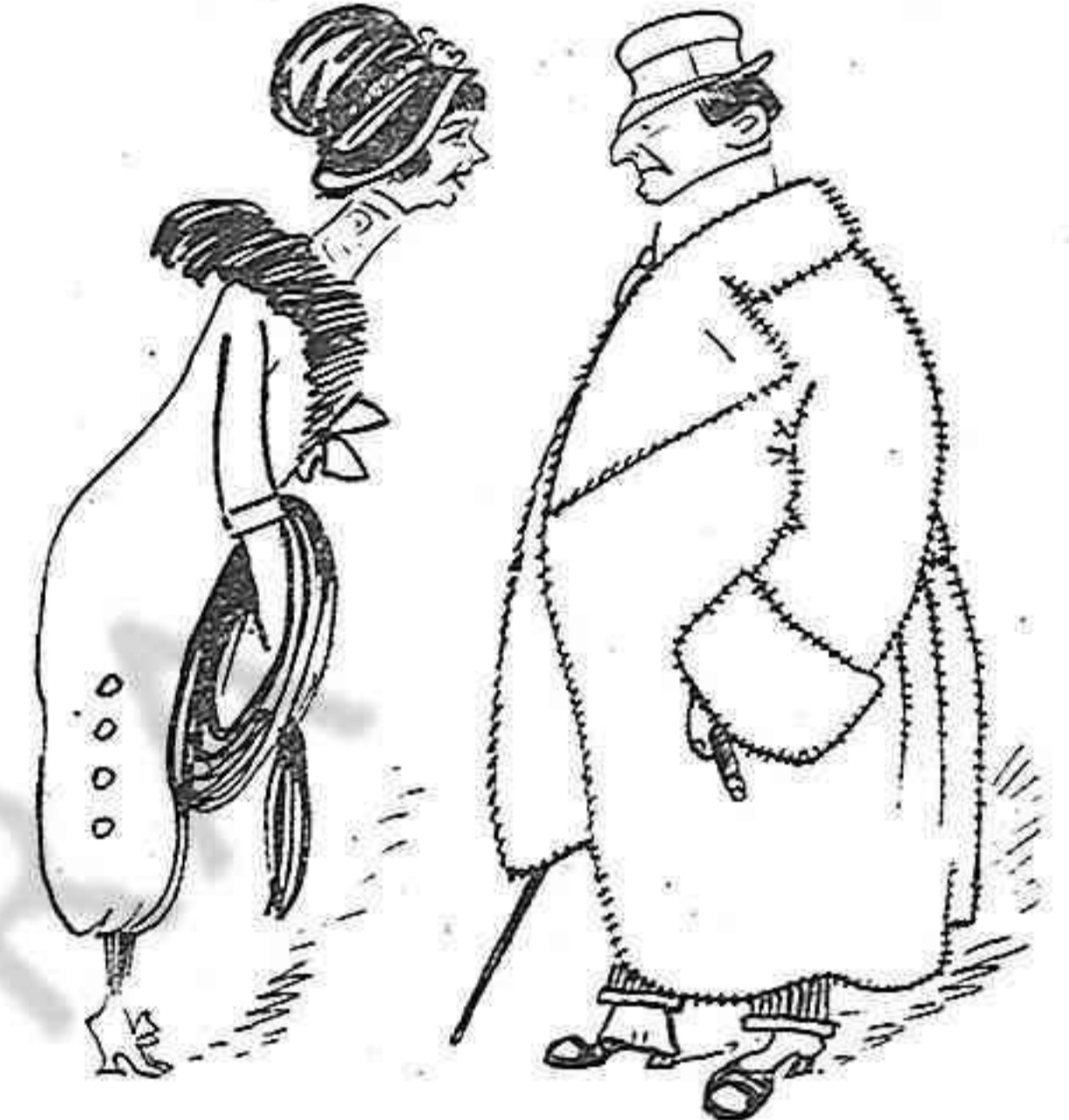
Perquè les promeses y els plans d'en Canalejas no inspiren al país la més petita confiança. El qui més y el qui menos dels espanyols ha perdut ja el compte de l'infinitat de vegades que ha anunciat el President que faria o deixaria de fer, sense que passés l'anunci de la categoria de bon propòsit.

En Canalejas s'ha distingit sempre per la seva xerrameca més aviat que pels seus fets.

Còm creure en lo que digui, siensem no més en l'enrenou promogut al voltant de la qüestió religiosa tot just arribat a les altures del poder? Sobren motius pera creure que la seva gestió ministerial quedarà en les planes de l'istoria com infeconda entre les que més ho hagin sigut.

Consignem, ab tot, que arribi o no la reforma a esser un fet, es lo cert que la creació de l'exercit voluntari colonial, compost exclusivament d'homes retribuïts segons convingui a les seves funcions, avessats a les fadigues y les incomoditats de la campanya, coneixedors de la terra que trepitgin, es, avui per avui, una cosa indispensable; una necessitat verament sentida, si ha de durse avant el plan guerrer ja comensat.

BAC DE RODA

—Vetaquí lo que té ser diputat ministerial. Ara haig d'anar a Madrid.
—¿A fer què?
—Suposo que tot se deurà reduir a aprovar les varies atrocitats que ha comès en Canalejas.

Tàctica de governant

La tàctica que segueixen els governants, a les Corts, podria dir-se'n a Espanya l'«Art de fer passà ab raons».

Una senzilla reforma, la més mínima qüestió, la llei més clara, un projecte lo més natural del món, un assumpte que podria condensarse en quatre mots y, a tot estirar, resoldre's ab un parell de sessions, va durant legislatures, consumint tornos y més tornos, entre estudis y dictaments, informes y comissions.

Aquí, un copet d'estisora; allà, treient un botó; acribillantse d'esmenes; canviant de forma y de fons, va rodant pels ministeris quatre mesos, un any, dos... D'aquesta manera, a copia de temps, de tinta y de pols, lo blanc ja no es blanc ni negre; lo que's veia clà's veu fosc; y lo que era una levita, al presentarse a les Corts, per art de *birli-birloqui* s'ha tornat un pantalon.

VERDUM

REPICS
ONT són aquells que quan va morir-se don Joaquim Costa semblaven disposats a anar a tiros per la possessió del seu cadavre?

Ara ha arribat l'hora de demostrar que l'admiració que pel «lleó de Graus» sentien no era vulgar *jarabe de pico*.

A precis com qui diu de tot l'Aragó, el cos d'en Costa sigué embalsamat, però avui els facultatius que varen practicar aquesta operació presenten el compte... y ningú vol pagarho.

Y això no pot tolerarse. Els que tantes llàgrimes varen llençar per l'insigne aragonès negaran ara una petita moneda pera saldar decorosament aquet deute sacratísim?

Hala!... Si la vostra admiració per en Costa era sincera, a pagar toquen.

No volgueu que'ls que llavors us varen veure plorar ab tanta amargura us freguin avui pels bigotis la *moraleja* de la famosa falla:

«Una cosa es llorar, y dar es otra.»

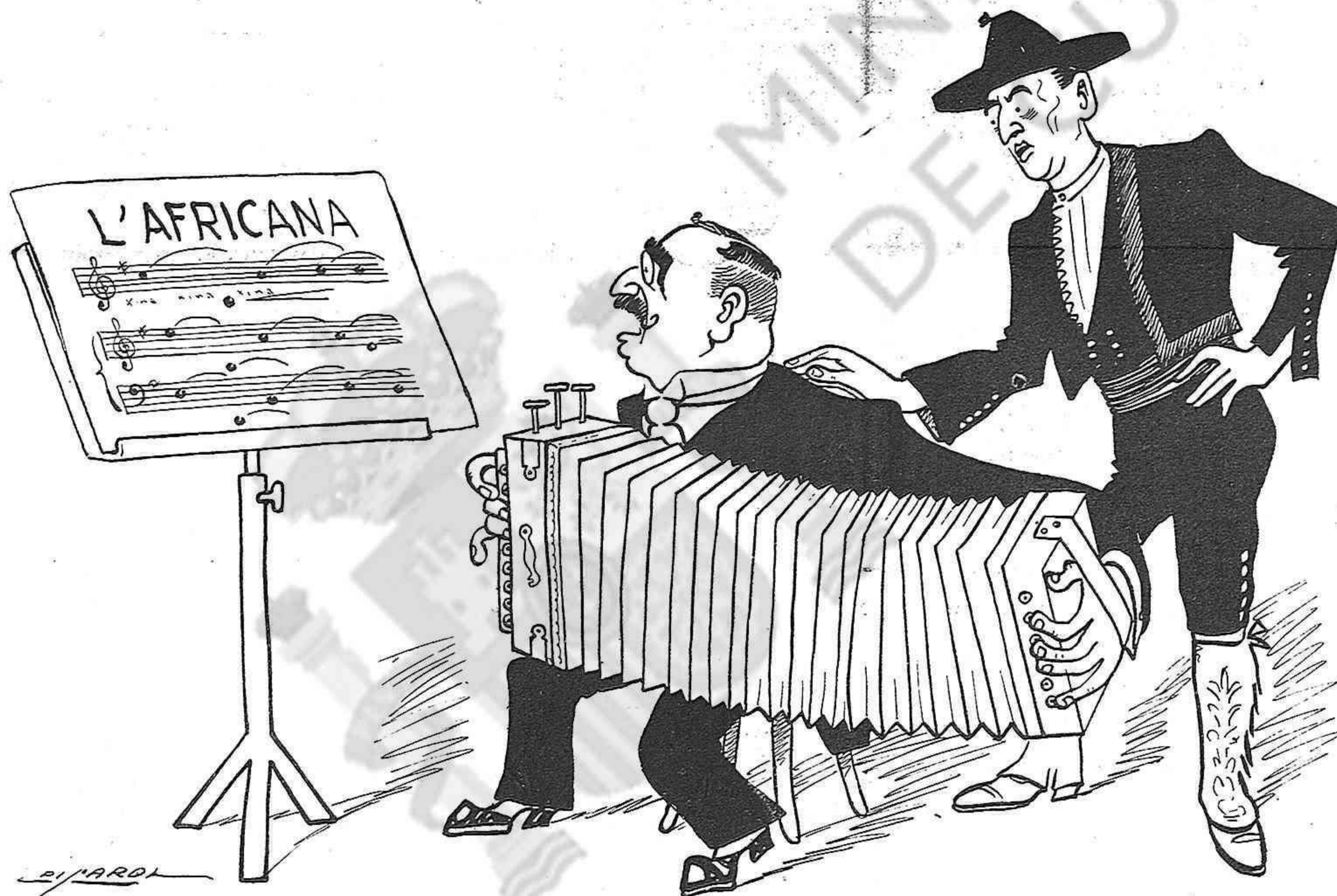
La resposta dels frares

—¿Per què no hi van, vostès, al Rif?

—¡Oh, ja hi anirem!... Però esperem que estigui ben pacificat, pera anarho a explotar ab tota calma.

Música pesada

No cantis més l'Africana,
que'l país ja n'està tipl...

De Trípoli, poques notícies.
Però, això sí, bones.

Entre les darreres que hem rebut hi ha la de que uns aviadors italians que estaven efectuant vols d'exploració sobre terreny enemic, al passar per damunt d'un hospital turc, varen tirarhi algunes bombes que ocasionaren bastants ferits.

L'operació, com ja veuen els nostres lectors, resulta completament nova, dintre de les costums guerrerres.

Però, per això precisament diu que'ls conquistadors de Trípoli s'han decidit a practicarla. Perquè ningú pugui dubtar de que la missió que s'han imposat al invadir aquell país es exclusivament civilisadora.

¿Serà cert, com alguns afirmen, que'l partit se li desbarata y que don Alacandro, sabater de bon nas, creu indispensable posarli, més o menys mal cusides, unes mitges soles?

L'anunci de l'Assamblea aixís ho deixa suposar.

Allò de que hi ha que reunir-la «para restaurar y fortificar aquells vinculos de compenetración necesarios entre directores y dirigidos, sin los cuales, tras el divorcio espiritual, viene la disolución orgánica», es molt significatiu.

Veiam, veiam sí, a pesar de tractarse d'una gent poc aficionada a resar, l'Assamblea lerrouista acabarà com el Rosari... de l'Aurora.

Estadístiques canten:

«Aprop de 81 milions de pessetes ascendeix actualment el cost de les comunitats religioses a Espanya.»

Y els espanyols, cada any, esperant que'ls caigui la grossa!

¿Volen millor grossa de Nadal que treure a tota aquesta purria de gent desenfainada?

El dia que la treiem..., no dubtin que l'hauran ben treta.

El govern portuguès ha enviat a passeig a dos bisbes que li feien nosa.

Aixís se sab desentendre de la clericalia la novella República.

Aquí també.

Aquí també ho fem al revés: aquí el clero es el que envia a passeig als governants.

Un dia d'aquets el poeta Xavier Viura llegirà versets en un centre carlista de Sarrià.

Són moltes les noies de casa bona que s'han donat cita allí pera admirar el gest d'en Viura. No'ls alabem el gust.

Gest per gest y Sarrià per Sarrià, ens sembla més heroic el del Xic de les Barraquetes.

Llegeixo y somric:
«En Lerroux ha anat a passar el dia dels Reis a Madrid.»

Es clar, ell ja no es una criatura...
Com a home practic, no ignora que'ls veritables reis són a la Villa y Corte, y cap allà't dic.

Si tot això de la Bíblia són romansos!

Ab motiu del discurs d'en Francisquet Cambó a Saragossa, els tradicionalistes comensen a mostrarse distanciatos altre cop dels lligaires.

Distanciatos?

No ho creguin.

Se separen del bec, però continuen lligats per la qua.

Cada hu al seu lloc.

Segons notícies vingudes de Palermo el pre-tendent Jaume de Borbón s'ha embarcat en direcció a Tunis.

De modo que a hores d'ara el famós Jaumet ja deu ser a l'Àfrica.

Qui estigui be que no's mogui.

Hi torna a haver dues senaduries vitalicies vacants.

Apa, doncs!

¿Què fan, parats, aquets venerables senyors que ja han fet a tots, que pateixen de gota y de raig, y que rapapiegen?

Arriba, jóvenes!

La antesala de la Muerte os espera!

El senyor Maristany (Pera Grau) ha deixat el carrec de diputat a Corts a cambi del titol de comte de Labern.

Els electors del districte

de Mataró,

ells sí que hauran fet un comte bastant rodó.

De visita:

—La seva senyora m'estava dient que la criatura tan empipadora del veí plora menys a les nits.

—Sí; sí, senyor... D'ensà que les nits són més curtes... ja ho tinc observat!

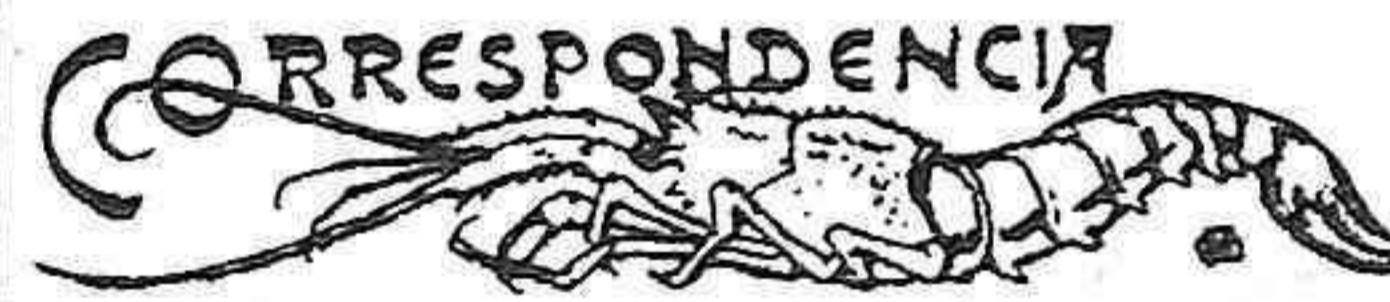
En un camp ont hi anaven a pasturar cavalls hi havia un lleterero que deia:

Cavalls de qua curta: 50 centims al dia.

Cavalls de qua llarga: Una pesseta al dia.

Explicació d'aquesta extranya tarifa?

Que'ls cavalls de la qua curta havien d'esquivar les mosques ab el cap, y aixís menjaven menys; mentres els cavalls de qua llarga les esquivaven ab la qua y no's distreien de menjar.

Cavallers: N. Argerep: Mirarem d'aprofitarlo.

—Pep Cistellé: Farem la corresponent tria.—

N. V.: Ho sento, però l'espai no'ns ho permet.—

—Pep Serradell: Són innocents y no maten de ben fets.—

J. M. (Farré): No hi cab, y'm sab greu.—

C. B. Tarrés y J. Tarrés y C.: Veuem de publicarne algun.—

J. B.: Aprenguin a comprimirse.

Si hagués sigut més curta, potser ens hauria convingut.—

M. E.: Procurarem enquistar-la.—

P. M.: Té poca importancia. Reconequem que ells, dintre de casa seva, poden fer y dir lo que vulguin, com nosaltres en la nostra. Ara, quan surten del seu catau, aleshores es diferent.—

E. B.: Pot ser veritat, però també podria ser injuriós.—

A. B. (a) Lo Rector de Vallfogona: Una cosa o altra anirà.—

R. F.: S'hi faran els possibles.—

Pepito Utset y Turró: La conversa, sí.—

Miau: Desconeixiem l'assumpte; per això no'ns havem determinat.—

Jesuald Bladé: Molt serà que entre tanta cosa, no se aprofiti quelcom.—

P. T. C.: La seva carta no crec prudent insertarla. Si'l fet se basés en la completa innocència del protestant, aleshores seria altra cosa.—

Joan Antich Puqui: Jo no diré que la poesia sigui treta d'enlloc. Deu me'n guardi!... Lo que sí puc assegurar es que l'idea no té res de nova. Les solucions, encertades.—

C. A. D. (a) Bech de Rossinyol: Justa, noil... Com un ou a una castanya.—

P. Q. T. (a) Pinyol d'Oliua: La targeta es passadora. De quadrats no'ns en convenen.